

[Totalita světa a ryzí nepředmětnost]

(Při čtení Strassera, *Der Begriff der Welt in der phänomenologischen Philosophie*, str. 151 nn.)¹ Požadavek „absolutně objektivní světové struktury“ (155) musíme odmítnout, protože musí nutně skončit v naprosté subjektivitě. Pokud chápeme svět jako souhrn (totalitu) všech předmětných skutečností (event. přesněji: všech skutečností, které mají svou předmětnost, svou předmětnou stránku, aniž by bylo nutno je na ni redukovat), pak je takový svět vlastně založen či spíše zakládán (postupně a vždy znovu) reagováním jedněch událostí na druhé (jiné). Dvě (anebo nekonečný třeba počet) události, které jsou do sebe uzavřeny a nereagují na žádnou událost jinou, nemohou nikterak tvořit „celek“, a tím méně nějaký „svět“ jako totalitu všech (obou) událostí. Taková totalita by mohla být postavena jenom na nějakém efektivním základě, na nějaké *akci*, jejíž jednou funkcí by byla právě ona integrace, totalizace původně individuálního, resp. různého a odděleného.

My ovšem víme, že každá událost je někde zakotvena, že má (musí mít) svůj zdroj, svůj původ. A tento původ je „někde“ v ryzí nepředmětnosti. To s sebou nese tu svízal, že o tom nemůžeme předmětně nic vypovědět. Mohli bychom připustit, že totalita světa má svůj základ (zdroj) v ryzí nepředmětnosti, ale tím bychom si nic nepomohli, protože taková totalita by *eo ipso* musela být jakousi událostí (resp. celou „galaxií“ událostí), totiž totalizací, neboť z ryzí nepředmětnosti by se musela zvnějšnit, zpředmětnit. A jestliže totalita světa musí být chápána geneticky, musí být chápán geneticky i sám svět, protože bez totality není možný, svět sám se musí totalizací ustavit. (Na tomto místě není vhodné se zastavovat u několikavrstevnosti takového ustavení postupně totalizacemi na různých rovinách.)

6. 10. 80, 9.45

¹ Celý záznam je v rukopise přeškrtnut; srv. jeho částečně upravený přepis ve strojopisném bloku myšlenkového deníku z r. 1980 (80/049). – Pozn. red.